

„Det vil jeg i hvert Fald have Lægeattest for. Hvor kommer du forresten paa den absurde Tanke?“

„Aa,“ sagde hun. „Det var en Historie, Meta fortalte ovre fra Fyn.“

„Den Dames Besøg har aabenbart interesseret dig. Hvad talte I om?“

„Mest om hendes egne Affærer. Du kan tænke dig, hun bor nu her i Byen. Hendes Mand kunde ikke begaa sig derovre. Han er en underlig Snurretop, som kommer galt afsted allevegne og har saa forstyrrede Meninger om alting. Nu bor de ude paa Nørrebro. Paa selve Nørrebrogade. Tænk dig!“

„Ja, det er ikke misundelsesværdigt. Men hør nu, Jytte! For at tale om noget mindre begrædeligt, iaften gaar „Stormsvalen“ og „Napoli“. Det er en god Aften. Jeg foreslaar, at vi gaar derhen.“

Jytte trykkede hans Haand.

„En anden Gang, Karsten! Jeg er lidt træt idag.“

„Men vi kan dog i det mindste gaa hen og se Balletten. Det kan da ikke være anstrengende.“

„Veed du hvad, jeg synes, du skulde gaa derhen alene. Du trænger til at lufte dig lidt, min Ven! - Saa øver jeg mig imens paa min *Rondo*, saa jeg snart kan være bekendt at spille den for dig.“

„Aa Snak! Du veed godt, at jeg ikke vil gaa fra dig,“ sagde Karsten misfornøjet.

De havde været hjemme i flere Dage og ikke været hverken i Teatret eller til nogen Koncert, fordi Jytte ikke var til at drive ud. Selv havde han under hele Rejsen ganske specielt glædet sig til det Øjeblik, da han første Gang skulde vise sig med hende i Parkettet. For den Vajsenhusdreng, der stadig hang ham i Ærmet, var det endnu som en eventyrlig Drøm, at han var gift med Minister Abildgaards Datter.

Jytte rejste sig i det samme for at gaa ind og klæde sig om til Middag. Hun havde hørt Pigen komme ind i Spisestuen og begynde at dække Bordet.